

Kun. Alfonso Lipniūno konferencija jaunimui

**„Ko reikia, kad
būtume išgelbėti“**

Po praėjusio karo, kada dar Teresė Neumanaitė buvo gyva, aplankė ją ir lietuvių delegacija, kuriai sakė lietuviams: neniurnėkite ant Dievo, Lietuva bus laisva.

Todėl šiandien pakalbėkime, kodėl šiandien mes neturime laisvės ir ką turime padaryti, kad ją turėtume.

Veltui budi sargas, jei Dievas nesaugo. Niekai galingos armijos, jei Dievas negina.

Šiandien mūsų tautos padėtis labai skaudi, beviltiška, nes mūsų tauta labai daug ižeidė Dievą. Mūsų tautos aukštuomenė pasidarė kaip dievaičiai, ižengia į bažnyčią, kur kampe pastovėjo ar šventoriuje pasikalbėjo, melstis visai nemokėjo. Prie Švenčiausio kaip strielčius kluptelėjo ant vieno kelio, kai kurie po nosimi ranka susukdavo kokią mazgą, nes jiems puikybė neleido. Daugiau vaikų neaugino, tik vieną ar du, nes buvo labai negražu. O patarlė sako: kas nesilenkia Dievui, tas nusilenkia priešui.

Daug kam buvo negražu kalbėti apie Dievą, tai ne malda. Vargšas negalėjo viešai arčiau priėti prie pono, nes tai didžiausias ižeidimas jo didenybei. O kas neturėjo valdiško darbo, be to, jo kaip nebuvo, tas pasmerktas pražūčiai, o bedarbiais ir menkadarbiais niekas nesirūpino, nes beturtis – ne žmogus, menkavertis dirbtinis gyvulys. Jų daugelis tautos pergyvenimuose ir pasielgė panašiai kaip gyvuliai. Seniau buvo sunku ūkininkui grįžti iš Kauno poniučių neapspjaudytam, nes joms labai smirdėjo ūkininkai kailiniuoti.

Bet tėvynė ne vien ponų, kurie savo kailių spalvą keičia pagal laiką ir ne judošių, kurie už grašį parduoda savo tautą. Tėvynė mūsų visų, ir visi mes turime mylėti, už ją aukotis, melstis, nesileisti bedievių suvedžiojami ir apgaunami, nes tie patys tautiečiai tankiai būna ir ponai ir vargšai.

Ko reikia tautai, kad ji būtų išgelbėta? Gal galingų armijų, dagtinės ežerų? Oj, visai ne! Mums reikia šventų žmonių, kankinių, maldu, skaistaus, švento jaunimo. Tai vienas geriausias ir užtikrintas išsigelbėjimo būdas.

Sodomos ir Gomoro nesunaikino galingos armijos, bet paskandino jūrą – Dievo teisingumas to norėjo. O ką tada Sodamai galėjo padėti galingos armijos? Reikėjo labai nedaug: tik penkių kilnių, šventų širdžių, ir Sodoma būtų išgelbėta.

Šiandien iškelkime šūkį: visi į tobulumą, šventumą, į didžiąją Saulę iki ištirpsimo joje. O kas sunkiai nusidėję, kelkimės, nes Dievas atgailojančio nebaudžia: sako Kristus-daugiau Danguje džiaugsmo dėl vieno darančio atgailą, negu dėl 99-nių teisiųjų. O čia jokių kliūčių nėra, šventumui

sutrukdyti nei bedieviai neturi jokių priemonių. Kliūtis - mūsų pačių žemi polinkiai.

Nelaiminga šeima ar tauta, jei nėra kas už ją aukotusi. Vieni baimės apimti tūpčioja vietoje, kiti egoizmo apakinti visa, kas šventa, pamynę kopia per kitų galvas į aukštas pelningas vietas, kiti materijoje paskendę pūsta ir pūdo visą tautą.

O kaip mažai reikia būti tautos mylėtoju, jos gelbėtoju! Tik būti geru kataliku, geru tėvu, motina, geru, skaisčiu, kilniu jaunuoliu - tai ir viskas. Kristaus žodžiai: rūpinkitės Dangaus karalyste, visa kita bus jums pridėta. O Dievas mažai duoti niekada nemoka.

O jūs, mielas jaunime, gražiausi žemės ir tautos žiedai. Žydėkit savo jaunyste, žydėkit kaip lauko žiedeliai, žydėkit nuostabiai. Žydėkit, kvepėkit skaistybe, pamaldumu ir klusnumu. Žydėkit, žydėkit karšta Dievo meile. Žydėkit šventumu, kantrumu ir nuolankumu. Žydėkit amžinai.

Aukit, kelkit savo sielas aukštai į didžiąją Saulę, kaip arai. Tebesutepa jūsų sielų žemiškas purvas, tenevilioja pasaulis.

LAIKAS LABAI GREITAS

Čia gaivinantis pavasaris savo grožyje ir puikybėje, čia saulėta, didinga vasara su banguojančiais javų laukais, čia su pilka sermėga turtuolis ruduo pilnas gėrybių. Čia ir vėl žiema visą gamtos grožį sunaikinus, migdo žemę sniego pusnynuos lyg baltuos pataluos. Vėjas pikčiurna, prisimindamas vaikystę, niūniuoja lopšinę.

Nauji Metai - tai gyvenimo stotelė į amžinybę, o ne vienam didžioji stotis ir paskutinė. Šia proga daugiau ar mažiau susimąsto beveik kiekvienas galvojantis žmogus. Jauni džiaugiasi paūgėję, sustiprėję. Žili susimąsto daugiau, paskaičiuoja, kad jau kelio dešimtys metų prabėgo, nors nemaža pragyventa sunkumų, skausmų. Gyvenimas kietas, žiaurus, negailestingas, niekada nelepino. Tik prisimeni lyg saulę tėvą, motiną besišypsančius, kur tik jie vieni geriausiai suprato tave. Bet jie jau seniai užgeso, vien tikėjimas duoda vilties, kada nors susitikti su jais ir kitais jau mirusiais artimaisiais.

Gerai, jei kovojai gerą kovą, kad ir klupai, kėleisi ir vėlėjai į Gėrį - Amžiną laimę Dievą.

O varge, jei klaidžiojai šunkeliais, o kaip tu pavargai, kaip skaudžiai nusivylei. Tavo gyvenimas kartus, beprasmis, be poilsio, be ramybės, visada ieškantis triukšmo, kad negirdėtus savo apleistos sielos skaudžių dejonių.

Peržengus Naujųjų Metų slenkstį, mūsų mintys įsiaudrina, lyg ežero vanduo papūtus stipresniam vėjui. Nejučiomis užmirštame šiandien savo rūpesčius ir užsiėmimus, darbą, kasdieninius rūpesčius ir susimąstom apie gyvenimą. Kas yra tas mūsų gyvenimas, jei ne nuolatinė svajonė, kad gal ateis kažkas šviesesnio. Mes laukiame, svajojame, planuojame, tikimės, o vis tiek pasilieiname su tais pačiais vargais. Kiekviena nauja diena atneša vis tų pačių rūpesčių. Kas yra gyvenimas, jei ne nuolatinis konfliktas su rūsčia tikrove, jei ne nusivylimas dėl neišsipildžiusių svajonių...

Nors laukiame geresnio, bet mūsų svajonių žvaigždė nepasirodo... Kiekvienas žmogus gyvenime laukia atmainų.

Mes taip pat svajojame ir turime vilčių. Bet mūsų viltys ne tuščios. Yra atėjęs iš dangaus Betliejuje gimęs tautų Lauktasis. Apie Jį pasakyta, kad Jo viešpatavimui nebus galo /Lk 1,33/. Į žemę Jis atėjo su tam tikrais planais ir šie planai turi išsipildyti mūsų dienomis ir mūsų gyvenime.

Piemenys, išvydę Jėzų, plačiai kalbėjo apie Jį. Marija taip pat svarstė savo širdyje. Kalėdos - tai ne vien šventinis stalas, dovanėlės, eglutė: tai prisiminimas, kad Jėzaus planai turi tapti mūsų gyvenimo planais. Piemenys ne tik pažiūrėjo, bet ir veikė. Mūsų dienų krikščionis turi būti veikiantis žmogus. Mūsų pareiga prisidėti pagal galimybes, kad Jėzaus planai kuo plačiau būtų įgyvendinti mūsų dienomis ir mūsų sąlygomis. Kiekvienas turime prisidėti prie Jo reikalo, pirmiausia, kad mumyse pačiuose Jo tiesa viešpatautų, paskui - kad kituose.

Mes nieko geresnio negalime duoti savo laikams, kaip piemenų pavyzdžiu kalbėdami apie Kristų, kalbėdami apie meilę, religingumą, aukštą morale. Žmonija visais laikais ilgėjosi šviesos, ilgėjosi Dievo. Mes nieko žmonijai taip gausiai nepasitarnausime, kaip Dievą nešdami kitiems, pirmiausia į savo šeimą, savo mažiesiems.

Broliai ir sesė, visada gyvenk su Dievu, nė vienai valandėlei nenutrauk su Juo ryšių. Kai tik gali priimk geriausią Jėzų Švč. Sakramente. Pagarbink, padėkok ir prašyk, kad Jis būtų tavo Valdovas. Kad Jis išmokytu tave vis labiau Jį mylėti ir žvelgti iš tavo proto širdies į Jo nurodymus. Tavo mintys gražios, šventos, tavo gyvenimo diena graži, o gyvenimo vakaras nuostabus ir džiuginantis. Tu laimingas.

Moraliai sunaikintos tautos greičiausiai išnyksta iš istorijos ir baigai savo egzistenciją.

Tarybų Sąjungoje per metus susituokia 2.400.000 porų, išsiskiria 800.000 porų ir 4.000 porų, kurios visiškai atsisako auginti vaikus. Taigi išsiskyrimai grynai tenka rusams ir Europos tautoms. Tarybų Sąjungos vadovai

nuogaustauja, kad Azijos mahometonai tuoj pralenks gyventojų skaičiumi rusus. Matome, kur veda tautos moralinis susmukimas.

Žydų tautai Dievas paradė daugybę stebuklų, įrodydamas savo dievybę ir meilę. Nežiūrint to, žydų tauta Dievo Sūnų prikaustė prie kryžiaus. Žydų tauta išblaškyta, bet neišnaikinta.

Lietuva buvo pirma ir pati didžiausia Europos valstybė. Nors lietuvių tauta buvo pagoniška, nepažino tikrojo Dievo, bet ji gyveno pagal savo religiją.

Krikščionys, atnešdami tautai prievarta religiją, atnešė kartu ir morališką susmukimą. Įrodymas: susijungus Lietuvai su Lenkija, vadovaujant lenkams, Lietuva morališkai supūsta ir be jokio karo, kaip visiška paliegėlė pasidalinama kaimyninių valstybių.

Kadangi krikščioniškas tikėjimas buvo nešamas daugumoje susmukusių apaštalu ir buvo rūpinamasi ne Kristaus mokslu, bet Lenkijos karalystės plitimu. Daugelis protingesnių žmonių tuo labai piktinosi ir tikėjimas tapo menkavertis, antraeilis, mažareikšmis žmogaus gyvenime, lyg prisidengimo skraistė. Vėliau pasekė didelė dalis visuomenės. Pagonys savo religijos laikėsi ir pagal ją gyveno. Mes, nesilaikydami savo religijos, esame savo tautos duobkasiai.

Būkime protingi. Nežiūrėkime, kokie apaštalai ją atnešė, kiek mums blogo padarė, prisidengę religija, bet žiūrėkime kokia religija, kokią naudą duoda mums ir mūsų tautai. Ar be jos mes galime egzistuoti? Kada matome daug ko blogo tikinčiųjų tarpe, pagalvokime gerai, ar religija kalta, o gal tikintieji?

Visada būkime protingi!

Kad būtų suprantamiau, paanalizuokime kai kuriuos dalykus.

1979 m. Duomenimis Lietuvoje buvo 283 tūkst. bevaikių, 263 tūkst. 1-vaikių, 220 tūkst. dvivaikių ir 82 tūkst. turinčių po tris veikus šeimoje. Vienai šeimai išeina 1,2 vaiko. Galima drąsiai sakyti, kad mes jau baigiame pūti. Maža vilties, kad Lietuva gyvens. Šeimų puvinas smarkiai auga, daugėja venerikai, girtuokliai, nužudoma tik registruotų 60 tūkst. vaikų, o kiek neregistruotų! O kur kitos įvairios žudynės ir vaikų vengimo priemonės! Per metus prageriama 600 mln. Rublių, o už tuos pragertus pinigus užaugintume pusę milijono vaikų geriausiomis sąlygomis. Ir tiek mūsų tautiečiai apakę, kad mažai kas pastebi, į kokią prarają žengiamo. Neveltui yra sakoma: Dievas žmogų baudžia, pirma iš jo atimdamas protą.

Vakarų Europoje gyvena 270 mln. žmonių. Skaičiuojama, kad iki 1985 m. sumažės apie 30 mln. žmonių, truks

pramonėje darbininkų. Jau aiškiai matyti šiandien nėra kam auginti vaikus, prižiūrėti senus, turi šitais dalykais rūpintis valstybė. Nuo to mažai atsilieka ir Amerika.

Afrikoje daug kas priima katalikų tikėjimą. 2000 metais gyventojų skaičius išaugs beveik dvigubai. Mažai atsilieka ir Azija.

Daug kas sako, kad jau žemė perpildyta žmonėmis, duonos trūksta, Dievas kaltas. Pažiūrėkime, kam Dievas per mažai davė oro, saulės, šviesos, vandens. Nemažiau Dievas davė ir duonos, tik priklausomai nuo pačių žmonių.

Olandija užima tokį plotą, kaip pusė Lietuvos, kurioje gyvena 14 mln. žmonių. Tad Lietuvoje turėtų gyventi 28 mln. žmonių. Olandijoje kaimo pradinėse mokyklose po darbo nustatytu laiku mokosi žemdirbiai, be to, sudarytos geros sąlygos aprūpinti žemdirbius geromis priemonėmis. Kada buvo nuvykusi iš Lietuvos į Olandiją ekskursija, mūsų žmonės domėjosi koks žemdirbių išsilavinimo lygis. Kaip jie nusimano apie žemės ūkį. Ekskursantai susidarė nuomonę, kad ten paprastas žemdirbys daugiau žino, nei pas mus aukšta mokslą baigęs.

Japonija naudingą žemės plotą mažai didesnė už Lietuvą. Pagal ją Lietuvoje turėtų gyventi 45 mln. žmonių. Pagal Olandiją Rusijoje turi gyventi 6 milijardai, o pasaulyje - 50 milijardų. O šiuo metu pasaulyje gyvena vos 4,2 milijardų žmonių.

O šiltuose kraštuose, kur nėra žiemos, daug daugiau saulės, galima nuimti 2-3 derliai per metus, gauti 2-3 kartus didesnius derlius.

Afrika - žmonių lopšys. Čia yra medžių, ant kurių auga duona, vynas ir kitos gėrybės. Ir tokių medžių buvo ištisos girios. Kada pavergėjai gobšumo apimti iškirto šias girias, dideli, derlingi Afrikos plotai virto dykumomis. Afrika, atstačius kaip buvo anksčiau ir panau

[daugiau teksto nėra išlikę]